

SABINE BOHLMANN

VITAJTE U GRAUSOVCOV

Je tu niekto
normálny?

SABINE BOHLMANN
VITAJTE
U GRAUSOVCOV

Je tu niekto normálny?

SABINE BOHLMANN VITAJTE U GRAUSOVCOV

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou GRADA
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 298. publikáciu.

Z nemeckého originálu *Willkommen bei den Grauses 1: Wer ist schon normal?*,
vydanú vydavateľstvom Thienemann-Esslinger Verlag GmbH, v roku 2024,
preložila do slovenčiny Zuzana Kuráková.
Jazyková redakcia Bohuslava Blahová
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Lucia Krajíčková

Vydanie 1., 2024
Počet strán 184
Tlač FINIDR, s.r.o.

WILLKOMMEN BEI DEN GRAUSES: Wer ist schon normal?
by Sabine Bohlmann, illustrations by Daniel Steudtner
© 2024 by Planet! in Thienemann-Esslinger Verlag GmbH, Stuttgart
Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2024
Translation © Zuzana Kuráková, 2024

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy
*Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy
nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe
bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.
Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.
Automatizovaná analýza textov alebo údajov v zmysle článku 4 smernice
2019/790/EÚ a používanie tejto knihy na tréningovanie AI sú
bez súhlasu nositeľa práv zakázané.*

ISBN 978-80-8090-890-4 (ePub)
ISBN 978-80-8090-889-8 (pdf)
ISBN 978-80-8090-888-1 (print)

**VĚNOVANÉ VŠETKÝM ODLIŠNÝM
BYTOSTIAM**

a aj všetkým tým, ktorí ich napriek tomu
alebo práve preto

ÚPRIMNE MILUJÚ.

Hmlistá letná noc

Prišli uprostred noci. Bol piatok trinásteho.

Slepou uličkou sa tiahla hmla a celý svet sa vo svetle pouličných lúčok zdal ako maľovaný.

Otília Šmidtová nemohla spať. Stála pri okne a pozorovala hmlu, keď zrazu začula auto, ktoré s klepotom zabočilo do ulice a zastavilo oproti, priamo pred domom číslo 13.

Z auta, ktoré sa zdalo primalé, vystúpilo päť postáv. Tri vysoké a dve nízke. Otília okrem nich zbadala aj tieň, oveľa menší, ktorý kľučkoval, a tiež sa ponáhlal smerom k domu. Vyzeralo to ako pes. Otília to však nedokázala presne určiť, pretože hmla bola príliš hustá, noc príliš tmavá a bez okuliarov, ktoré ležali na jej nočnom stolíku, videla iba slabo.

Postavy jedna po druhej zmizli v dome. Jedna z menších sa však zrazu zastavila a pozrela smerom k Otílii. Na okamih sa jej zazdalo, že spod kapucne zasvietili dve tmavožlté oči. Ktorý človek má však tmavožlté oči?

Otília zalapala po dychu, keď nízka postava zrazu zdvihla ruku a zamávala. Čo iné jej zostávalo? Zamávala jej naspäť. Nato všetci zmizli v dome, akoby sa nič nestalo, len auto zostalo stáť pred dverami.

Vo chvíli, keď sa Otília chystala vrátiť do postele, priamo k domu číslo 13 priletela z hmly čierna vrana. Usadila sa na hrebeni strechy a vyzeralo to, akoby tam sedela odjakživa.

Nasledujúce ráno Otíliu zobudili slnečné lúče. Na chvíľu si pomyslela, že zaspala, ale potom si spomenula, že je prvý deň prázdnin. Ešte včera bola žiačkou štvrtej triedy u pani Paprčkovej a tešila sa, že po prázdninách dostane novú učiteľku.

Na udalosti, ktoré sa stali v noci, už zabudla. No dobre, nie tak celkom. Bola si však istá, že sa jej to snívало. Koniec koncov bolo leto a v lete predsa nebýva hmla. A kto by sa do domu sťahoval uprostred noci? Najmä do takého, ktorý nebol opravený a roky stál opustený.

Deti z ulice ho už dávno nazvali „strašidelný dom“ a oblúkom sa mu vyhýbali.

Otília však pred susedným domom často postávala a veľmi si priala, aby sa doň konečne nastahovala nejaká rodina. Taká, ktorá by mala veľa detí, s ktorými by sa mohla kamarátiť.

Posadila sa na posteľ, natiahla sa a zívla. Potom sa pozrela na klietku, v ktorej si Fufo, jej morske prasiatko, už usilovne pochutnával na liste šalátu.

„Dobrá chuť, Fufo,“ zavolala naňho, „ako si sa vyspal? Snívalo sa ti o mori?“ Nasadila si svoje veľké okrúhle okuliare, vyskočila z postele a zbehla dolu po schodoch do kuchyne. Zacítila vôňu.

Jej ocko už stál v zástere pri sporáku. Aj on mal na nose hrubé okuliare, ktoré sa mu práve zarosili, keď otvoril rúru.

„Dobré ráno, myška. Upiekol som bábovku pre nových susedov. Ako darček na privítanie.“

Otílii sa rozšírili oči. „Pre nových susedov?“ spýtala sa, sadla za stôl a naplnila si misku svojimi obľúbenými kukuričnými lupienkami.

„Zrejme sa nastahovali dnes v noci, do domu oproti,“ vysvetlil jej otec.

„Dnes v noci?“ Otília naliala na kukuričné lupienky mlieko a sledovala, ako sa rozhodali.

„Čo si prišla z Papagájova, Otília?“ Dievča pokrútilo hlavou. „Všetko po mne opakuješ!“

Otília prestala prežúvať. Hlava jej začala pracovať naplno: takže tie postavy z dnešnej noci – to vôbec nebol sen. Tá hmla a všetko ostatné, to sa naozaj stalo! Vyskočila zo stoličky a rozbehla sa k oknu.

„Otília, najprv dojedz. S plnými ústami sa nebehá,“ napomenul ju otec.

Ona si však z toho nič nerobila. Odhrnula závesy a pozrela sa smerom k domu číslo 13.

„Do strašidelného domu? Naozaj, ocko? Veď vyzerá rovnako ako vždy. Až na...“ Pohľad jej padol na auto, ktoré stálo na ulici.

„Videla si to auto?“ spýtal sa Otília a zapichol do bábovky špajdlu, aby zistil, či je už hotová. „Poriadna rachotina. Že tá vec ešte vôbec jazdí...“

Otec vytiahol bábovku z rúry a položil ju na kuchynskú linku. Ešte sa z nej parilo. Potom podišiel k Otílii. „Mama je už v práci, posielala ti pusú,“ pobožkal ju na temeno hlavy.

„Ďakujem,“ povedala a ďalej sledovala dom. Nič sa nedialo.

„Asi ešte spia. Už sťahovanie uprostred noci je veľmi nezvyčajné,“ zamyslel sa Otiliin otec a tiež sa pozrel smerom k domu.

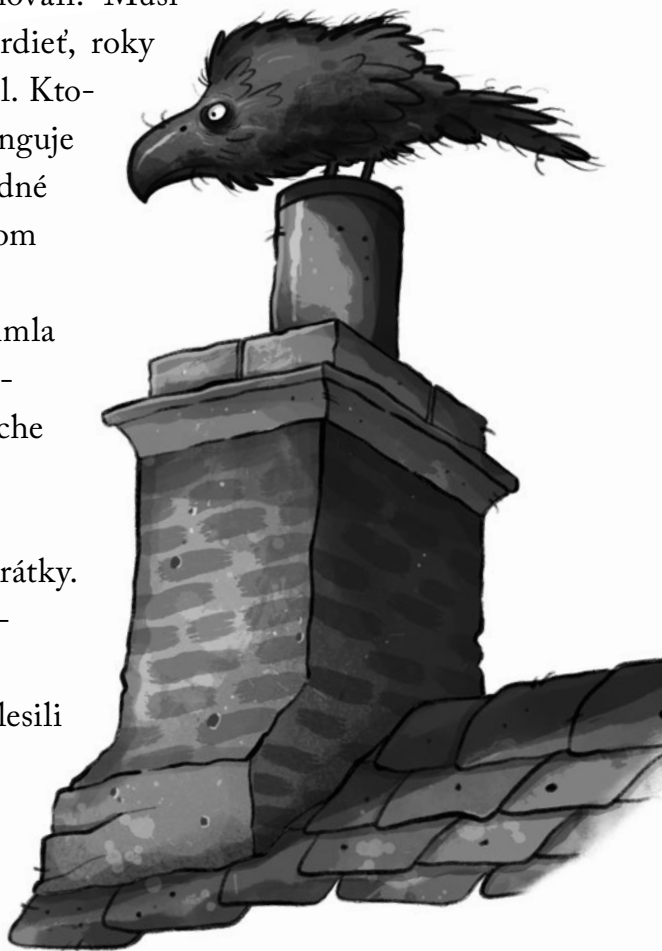
„V prvom rade musia umyť okná,“ poznamenala Otília.

„Obávam sa, že pri tomto dome nebude umývanie okien stačiť. Nemôžem uveriť, že ho najprv nedali opraviť, kým sa nastahovali. Musí to tam príšerne smrdieť, roky tam nikto nevyvetral. Ktovie, či ešte vôbec funguje elektrina? A vodovodné potrubie? Veľmi o tom pochybujem.“

Vtom si Otília všimla vranu, ktorá stále nehybne sedela na streche ako socha.

„Aha, Oti, pozri, tamto sú tvoje kamarátky. Mona, Líza a Mona-Líza.“

Tri dievčatá obkolesili zhrdzavené auto.

„Nejdeš za nimi? Môžete ísť na ihrisko,“ navrhol jej otec.

Otília si vzdychla.

„To nie sú moje kamarátky, oci, a na ihrisko už nechodím. Okrem toho som stále v pyžame a...“

„Dobre, pochopil som. Ale Oti, zlatko, možno je načas, aby si urobila prvý krok a zblížila sa s nimi. Koniec koncov chodíte do rovnakej triedy a prázdniny sú dlhé. Mama a ja na teba nemáme vždy čas. Musíme naďalej pracovať, to predsa vieš, nie?“

Otília prikývla. „Dokážem sa zabaviť aj sama. Som rada sama a budem veľa čítať. O chvíľu pôjdem do knižnice, vrátim desať kníh z minulého týždňa a požičiam si obrovskú kopu nových.“ Počula, ako si otec ticho vzdychol. „Čo je? Iní rodičia by boli radi, keby ich deti toľko čítali.“

„Áno, máš pravdu, obaja s mamou si myslíme, že je to skvelé, ale...“

Tentoraz si povzdychla Otília. „... ale nie je to normálne, ja viem. Normálne deti chodievajú von a hrajú so svojimi kamarátmi zábavné hry – Cukor-káva-limonáda, ťahanie za lano, skrývačku, lapačku...“

„Volá sa to Lyžičky, vidličky, nože, preťahovanie lanom, schovávačka alebo naháňačka.“

Otília pokrčila plecami. V hrách sa nijako zvlášť nevyznala. Odrazu začula Monu, Lízu a Monu-Lízu, ako sa nahlas smejú na aute.

„To je to najškaredšie auto, aké som kedy videla,“ povedala Mona. „Pozor, len čo napočítam do troch, tak sa rozpadne!“ skríkla Líza. „To nie je auto, ale kopa hrdzavého šrotu!“ posmievala sa Mona-Líza. Všetky tri dievčatá sa prehýbali od smiechu.

Otília si uvedomila, že jej je toho auta ľúto. Mierne pokrútila hlavou. Ako môže byť niekomu ľúto auta?

„Bábovka musí ešte trochu vychladnúť, potom ju poprášim práškovým cukrom a môžeš im ju odniesť,“ prehodil otec, aby zmenil tému.

„Odniesť?“

„Áno, ty malý papagáj. Alebo im ju mám poslať poštou?“

„To nie, ale neviem, či chcem u nich zazvoniť. Ved' ich vôbec nepoznám! Čo keď ešte spia, alebo nemajú radi bábovku, alebo...“

„Možno sú to upíri a vycicajú ti krv!“ Otília vytreštila oči. Otec sa nahlas rozosmial. Svojej dcérke láskyplne postrapatil vlasy. „Otília, to bol vtip. Som na tomto svete už štyridsaťdva rokov, čo je naozaj dlhý čas, a ešte nikdy som nestretol upíra. Myslím si, že šanca stretnúť upíra

je menej ako 0,0000001 percenta. Je to určite rovnako nepravdepodobné ako stretnúť vlkolaka, ducha alebo hovoriaci kufor.“

Otília sa obrátila k otcovi, ktorý opäť stál pri kuchynskej linke, a nasala lahodnú vôňu bábovky.

„Keď ja sa neodvážim zazvoniť pri cudzích dverách,“ zamrmlala Otília.

„Veď nepôjdeš dnu, Otilka. Ani vtedy, keby ťa pozvali. Išiel by som tam sám, ale o chvíľu mám dlhú online poradu. A bábovka je najlepšia, keď sa je teplá. Vieš, ako sa potešia? Nie je ľahké prísť do novej štvrte a nikoho nepoznať. Chceme ich srdečne privítať v našom susedstve.“

Otília sa opäť pozrela na dom číslo 13. Bola zvedavá. V každom prípade tam žili deti. Spomenula si na malú postavu, ktorá jej zamávala. Možno sa stane jej novou kamarátkou alebo kamarátom. Bola by to šanca začať odznova. Mohla by zapôsobiť tak, aby ju noví susedia ani trochu nepovažovali za čudnú. Nemusela sa predsa hneď predstaviť so slovami: „Dobrý deň, volám sa Otília Šmidtová s *-dt.* Zbieram veci, ktoré nájdem, a vystavujem ich vo svojej izbe. Každý deň čítam nejakú knihu a nerada rozprávam.“ Nie, pred tieto deti predstúpi ako nepopísaný papier. „Milé dievča,“ povedia

si ich rodičia, keď ju spoznajú. Veď Otília bola predsa milá. Veľmi milá.

„A daj si niečo na seba, inak si budú myslieť, že ich noví susedia sú nejakí čudní, keď sa im pred dverami objavíš v pyžame,“ zavolať otec a s úškrnom zmizol vo svojej pracovni.

